

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΕΛΙΑΝ

Η μεγάλη μεθυστογράφος Έλιαν Μαρτί, ξαπλωμένη σε μια καλυμμένα πολυθρόνα, ερχομε βλέματα άτονα και κορμασμένα στον ζοητό διάκοσμο του γραφείου της, στο όποιο είχε συγκεντρωσει διάφορες άνωγεινίες από τὰ μακρινά ταξείδια της στην Ίνδοκίνα, στην Ταλωνία, στα νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού...

Βαθύνει και μελαγχολική ήταν, αυτή η φθινόπωρη μέρα, η Έλιαν. Ώστόσο, όλοι της θεωρούσαν ευτυχισμένη και την μακαρίζαν για την έπιτυχία της. Νέα άνοιξη και φώτα, ήταν διάσημη για τὰ μεθυστογράμματα της, που αποτελούσαν πραγματικούς θάυους πρὸς τὸν κόσμο και τὴ φύση. Η ίδια όμως δεν είχε άνοιξη γνώσεις τὸν κόσμο, που περιεγραφε με τόσο λάθος στα βιβλία της. Δεν είχε βρεθεί άνοιξη ὁ άνδρας, που δὰ την έκανε να ταραχθῆ από ένα βαθύ ψυχικό κλονισμό. Ὁ σύζυγός της, ένας ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο, δεν ήταν ποτέ γι' αυτήν τίποτε περισσότερο από ένας άφοσιωμένος φίλος...

Η ποιήτρια της άγάτης δεν είχε άνοιξη γνώσεις τὸν πραγματικό τὸν μοναδικό κόσμο...

Ξαφνικά, μπήκε στὸ γραφείο ἡ κωμωδοποιός, γὰ ν' αναγγείλει στὴν Έλιαν ὅτι ένας φίλος, ὁ λοχαγὸς Ρενέ Μαρτέν, ζητοῦσε νὰ τὴν δῆ.

—Πρώτη φορά άκούω αὐτὸ τ' ὄνομα ! φημίσεις ἡ Έλιαν. Πέξ, άποσπείριστε, σ' αὐτόν τον κόσμο νὰ περάσω...

Σὲ λίγο ένας άνδρας, νέος άκόμα, με τριτάτο μπλοκακιμένο και με πολιτικά ρούχα, παρουσιάζοταν μπρὸς στὴ νεαρή γυναίκα.

—Μέ συγγνώμη, κυρία μου, τὴς εἶπε, γὰ τὴν τόλη μου, που εμφανίζομαι μπροστά σας, χωρίς νὰ σὰς ξέρω... Μὰ ένα διάβορο καθήκον με φέρνει ἔδω : Ἡ ἐπιτέλειος τὴς τελευταίας ἐπιθύμιας ενός άνθρώπου που δεν ζῆ ποῦ...

Ἡ Έλιαν, σκανδαλισμένη ἀπ' αὐτόν τον πρόλογο, ἔδειξε στὸν ἐπισκέπτη τὴς ένα χάθισμα. Ἐκείνος κάθισε κα' ἔφαξε ένα βλίγμα γρήγο του.

—Ἐτα, ἀκριβῶς φανταζόμαστε τὸ περιβάλλον του σπιτιού σας, ἔκει κάτω..., φημίσεις. Ἄλλα κα' εἰσείς, κυρία μου, δεν ἀλλάζετε διάλογο, από τὸν καιρό που εἴμαστε ἐρωτευμένοι μαζί σας !...

—Μέ συγγνώμη τὴς, τὸν δέκομε ἡ νεαρή γυναίκα, μὰ διολογοῦ ὅτι δεν μπορού άκόμα νὰ καταλάβω...

—Ἐχετε δῆρο, κυρία μου... Θα σὰς ξηγήσω άμέσως. Τρεῖς Γάλλοι άξιοματικοί, ὁ Μαρτέν, ὁ Ντιβάλ κα' ἔγώ, κατακλιμαίνο σ' ένα μακροῦ στανδιὸ στο Ἄλως, στὴν Ίνδοκίνα, ζήσαμε ένα δώλοηρο χρόνο με τὴ συντροφία σας...

—Μὰ ἐγὼ δεν σὰς θυμάμαι διάλογο !...

—Μέ τὴ συντροφία τὸν βιβλίον σας, θέλω νὰ ποῦ... Θα ξέρετε, βέβαια, ὅτι μὴ από τις κρισιότερες ἀποστολῆσεις τὸν στρατιωτικὸν, που ἔπληροῦν στὴν κόλπο τὴς Ίνδοκίνας, εἶνε κα' ἡ άνάγκη... Τὰ δικὰ σας, λοιπόν, μεθυστογράμματα μῆσαν τόσο βαθειά στὴν ψυχὴ μου, ὥστε γίνετε γὰ μὰς ἡ καλύτερή μας φίλη, ἡ μοναδική ποιήτρια τὴς ζωῆς μας, ἀδιάρροτο ἂν δεν σὰς γνωρίζαμε προσωπικῶς...

—Καθε βράδο, πριν κοιμηθῶ, ένας από μὰς διαβάει ἠμεληθῶνα μερικῆς σελίδες από ένα μεθυστογράμμά σας... Καὶ πολλές φορές, ἐνὸ μὰς ἔπιπνε ὁ ύπνος, στὰ μάτια μας φερνόνταν ἄν σὰς ἡ σιλουέτες των ἠρώιδων σας...

—Εἴμαστε, λοιπόν, κα' ὡς τρεῖς φίλοι ἐρωτευμένοι μαζί σας... Δεν πιστεῖω νὰ σὰς περιάρω τὰ λόγια μου αὐτά...

—Ὁ, ὅχι ! φημίσεις ἡ Έλιαν, κωμικίζοντας ἔλαφρά και εὐχαριστημένη κατὰ βάθος γὰ τὸ αἶσθημα, που γέννησε στὴν ψυχὴ τῶν ἠρώιδων άξιοματικῶν.

—Ἄπ' ὄλους μας, περισσότερο ἐρωτευμένος μαζί σας ἦταν ὁ Μαρτέν, ὁ νεότερος ἀπ' τους τρεῖς, ἔξακολούθησε ὁ λοχαγὸς Μαρτέν. Εἰς διαβάσει πάνω από δέκα φορές τὰ μεθυστογράμμά σας και άγόραξε ὄλες τις ἡμεροῖδες και τὰ περιοδικά, στὰ ὅποια δημοσιεύεται διηγηματά σας... Μιλοῦσε γὰ σὰς σάν νὰ σὰς ἤξερε από καιρό, σάν νὰ εἶχε ζήσει ποῖν καιρό με τὴ συντροφία σας...

Ἐργότερα μάθαμε ὅτι κάποτε συχνὰ ταξείδια στὴν Ίνδοκίνα, ὅτι εἴσατε γνωστή σε πολ-

λές περιφέρειες, ὅτι και ὁ λουκὸς και ὁ ἰθαγενὴς σὰς λάτρειαν γὰ τὴν εὐγένεια και τὴν κωλοσύνη σας... Από τὴ μέρα κείνη, ζοῦσα με τὴν ἔλιαν ὅτι ἴσως νὰ σὰς βλέπαμε κάποτε νὰ ἐμφανίζοσαστε μπροστά μας, στὸν μακροῦ κατακλιμαίωσας. Μάλλον νὰ σὰς ἀποκλείω με τὸ κωρο σὰς ὄνομα : Έλιαν... Καὶ κάθε βράδο, με-σὰ στοῖς κανόνες τὴς πίπας μας, βλέπαμε τὴν κελτὴ σιλουέτα σας...

Ἐ Μαρτέν ἔκοβε ὄλες τις φωτογραφίες σας από τὰ εἰκονογραφήματα περιοδικὰ και τις κωλοῦσε με μεγάλη προσοχή στὸν τοῖχο του θαλάμου μας, γὰ νὰ βροσάτω διαρκῶς με τὴ συντροφία σας... Σιγά-σιγά, ἔφτασε στὸ σημείο νὰ σὰς ζήλει ! Δεν μὰς ἔπερσε νὰ σιζητοῦμε γὰ σὰς και τὸν διαβάει ἠμεληθῶνα κανένα βιβλίον σας, παρῆλατε τὰ σερβία ἔβρινα, που τὸ φανόνταν... Ἄγο τὸλαιρά, γὰ νὰ μὴ σηματοποιῖτε κακή γνώμη γὰ σὰς !...

—Μὰ μέρα ἄποια δέβασε στὸν Ἐταξιδιότοῦ τὴς Ζαγγῶν ὅτι παντρετίζετε ἡ ἔναν πλοῖσος τραπεζίτη, κα' ἔγινε ἔξω φρενών...

—Ἐνε και αὐτὴ θύμα με ὄλες τις γυναίκες ! φωνάζε, σφιγγοντας τὴς γροθῆς του, Δέχομαι νὰ παντρετῆ ἔναν τραπεζίτη, ἔναν άνδρα, ὁ ὅποιος ἀσφαλῶς δεν θὰ τὴν καταλάβει, γὰ νική ὄλες τις άνέσεις τὴς, γὰ νὰ μπορῆ νὰ κείνη τὰ λούρα τὴς !... Καὶ ἔστερα μῆλαε στὰ βιβλία τὴς γὰ ἰδανικά !... Ἄ ! ποτε μου δεν θὰ τὸ περιμένα από αὐτὸ τὴν Έλιαν !...

ἘΤὸ κῆλον προσπαθῆσατε νὰ κάνομε τὸν Μαρτέν νὰ λογικεύθῃ. Ἐκείνος ἦταν ἀπαρηγορητός. Ὁ θῆμος του, ἄλλιστα, ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὁ φίλος μας ξεδόλησε τὴς φωτογραφίες σας από τὸν τοῖχο και πέταξε ἔνα σὰς τὰ μεθυστογράμματα στο βάθος ενός σεντοζωῦ... Καὶ από κείνη τὴ μέρα δεν τὸν άκούσαμε νὰ κωμωποιῖται τ' ὄνομά σας !...

ἘὈστόσο, ἔστερα ἀπό δύο βροαῖδες, διαβάσαμε στὸν Ἐταξιδιότοῦ ὅτι από τετρακοσῆ ἀβελήρια δημοσιετῆσε πὸς ὁ σύζυγός σας ἦταν πλοῖσος τραπεζίτης, ἐνὸ στὴν πραγματικότητα ἦταν ένας φτωχὸς ζωγράφος. Ἡ ἔδησι μὰς χαροποιῖσε ὄλους και τὸν Μαρτέν ἰδιαίτως...

—Ἀφὸ εἶνε ἔτσι, μὰς εἶπε, τὴν συγγνώμη τὴν Έλιαν ! Γὰ νὰ πῆρῃ άνδρα ἔνα φτωχὸ ζωγράφο, ἂν πῆ ὅτι τὸν άγάτησε !... Ἄς ζήση ἐπιτυχίονη μαζί του !...

Ἐ Ὁ ! ἂν βλέπατε, κυρία μου, τὸ μελαγχολικό χαμόγελο, που ζωγραφίζοιτε στὰ χεῖλά του φίλου μας, ἐνὸ πρῶτες αὐτὰ τὰ λόγια...

ἘὈστερ ἀπὸ λίγο καιρό χωριστήκαμε. Μὰς εἶχαν μεταβάλει σε διαφορετικῆς σταθῶς...

ἘΠῆν περῶσι ἄπο ένας χρόνος, ζῆσανενατῆρηκα με τὸν Μαρτέν. Τὸν βροῖκα ἐτοιμοῦδιανότο στο στρατιωτικὸ νοσοκομείο τὴς Ζαγγῶν. Δεν ἔπιχε πῆκα κωμικά ἔλις σωτηρίας γι' αὐτόν... Τὸ ἤξερε κα' ὁ ἴδιος... Τὸ σῶμα του, ἔξανακλιῶνο ἀπ' τὴ δυσεντερία, ἦταν ξαπλωμένο σε μὴ σὰς - λὸγξ, σε μὴ σταῖ, σκαπισμένο από μὴ κληματαριά. Σ' ἔνα τραπεζάκι, δέλα στὴν πολυθρόνα, ἦταν τοποθετημένη μὴ φωτογραφία σας...

—Ἐμὰ σχεδὸν ἐπιθυμοῦνος, ἐπειδὴ πεθῶνο ἔδω ! μου εἶπε με ὀσιωμένη φωνή. Ἡ Έλιαν περιεφρασε πολλές φορές στὰ βιβλία τὴς αὐτὴ τὴ τοποθεσία... Ἡρθε πολλές φορές ἔδω... Ἡ τριποταμένη τὸν ἀδείλων που μὰς περιποῦνται τὴν γνωσιότη κατὰ... Ἐθελω τὸρα νὰ μου ἔποχεθῆς, ὅτι μὴς φτάσεις στὸ Παρίσι, θὰ πῆ νὰ ἐπισκεφθῆς τὴν Έλιαν !... Μίλησε τὴς γὰ μένα, πῆς τὴς ὅτι αὐτὴν μονάχα άγάτησε στὴ ζωῆ μου και ὅτι ἄπρη παραγγείλα νὰ με ἔβερνε μαζί με τὴ φωτογραφία τὴς... Καὶ ἔστερα, ὄδοσε τὴς κα' αὐτὸ τὸ λουκὸδι ἔκ μερους μου...Ἄ !...

Καὶ ὁ λοχαγὸς Μαρτέν, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε από τὸ πορτοφόλι του ένα φάκελλο, μέσα στὸν ὅποιο ἔπλησαν, σαρκίμα, τὰ πέταλα ενός ζωτικού λουλουδιού, και τὸν ἔδωσε στὴν Έλιαν, χωρίς νὰ πῆ λέξι. Καὶ ἀμύλητος πάντοτε, έκανε μὴ βαθειά ἔπιπλεια μπρὸς τὴ νεαρή γυναίκα και ἔφυγε, με σκαμμένο κεφάλι...

Τὸ πρόσωπο τὴς Έλιαν εἶχε μονοκνεῖ από σιποηλὰ δάκρυα...

ἘΚλίμαε από ἀπέλπεια, ἐπειδὴ δεν τὴς ἦταν γραπτό νὰ γνωσιση αὐτόν τον ἔρωτα...